

Boros Imre: Szuverenitástolvajok

2016 március 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Nagyon kell vigyázni, mert sorozatban követik egymást a „betörésünkre” irányuló, vagyis a szuverenitásrablási kísérletek

A múlt század hetvenes éveiben induló és napjainkra kifulladni látszó neoliberális eszmeáramlat inváziója, bár lopakodó jelleggel, de alaposan átformálta a közgondolkodás kereteit, ezen keresztül a közbeszédet. Pedig ezt az átformálódást sokáig észre sem vettük. Az áldott állapotban lév? asszonyokból kezdetben csak állapotos, de a liberális szóhasználatban és – sajnos! – a hivatalos iratokban is mára terhes n? lett. Tehát a gyermekvárás nem öröm, nem egy új élet lehet?sége, hanem teher, sugallja maga a szó. Volt is foganatja a szócserének, elegend?, ha Európa vagy éppen hazánk elmúlt negyedszázadának demográfiai fejleményeire gondolunk. Napjainkban éppen a szuverenitás fogalma esik át neoliberális fazonú sunyi jelentéskorcsosuláson az alapos euroliberális kezelésnek köszönhet?en. Ezért célszer?, ha a fogalom lexikonban található meghatározásával kezdjük.

Szuverenitáson önrendelkezést értünk, ami egy országra nézve azt jelenti, hogy a saját ügyeiben önállóan, saját hatáskörben hozhatja meg a döntéseit. Abszolút hatalommal rendelkez? uralkodókat is szokás szuverénnek tekinteni. Manapság az államisággal rendelkez? földrajzi egységek a szuverének, mint hazánk is több mint ezer éve. Korlátozásoktól mentes szuverenitásunkat 1526-ban elvesztve, hazánk egy darabja (Nyugat-Magyarország) a Habsburgokhoz került, a megszállt területek az Oszmán Birodalomhoz tartoztak, így önrendelkezés dolgában korlátozott szuverenitás csak a török hatalom függésében lév? erdélyi fejedelemségben maradt fenn. (A hajdani brezsnyevi doktrína is a csatlósok – mint hazánk is volt – korlátozott szuverenitásáról értekezett.) A török ki?zése után a teljes szuverenitásunk átszállt a Habsburg Birodalomra, ami a gyakorlatban azt jelentette, hogy magyar ügyekben helyettünk ?k rendelkeztek, pénzt ?k bocsátottak ki, adót ?k vetettek ki, az ? hadsere-gükbe kellett bevonulni, háború és béke ügyében ?k döntöttek. A (szuverén) Habsburg uralkodó által szentesített törvények szerint kellett élnünk. Az 1867- es kiegyezés viszont arról szólt, hogy miként sikerült az egységes szuverenitást az immáron duálissá vált államszerkezetben megosztani. Közös maradt a védelmi és a külpolitikai szuverenitás. Ez mutatta kifelé a duális birodalom egységét. Minden más viszont a duális részek (Ausztria és Magyarország) szuverenitási körébe tartozott (oktatás, egészségügy, rendvédelem, közigazgatás és egyebek), értelem szerint annak költségeivel együtt. A pénzügyek feletti rendelkezés egy részét a birodalom csak nagyon vonakodva és kés?n engedte át. A kereskedelem m?ködtetésér?l szóló hazai törvény és a részvétel a közös jegybankban így csak 1878-tól valósult meg. A Habsburg Birodalom – bár szorító kényszer hatása alatt, de – decentralizált bizonyos szuverenitási részeket.

Az Európai Unióban ennek éppen az ellenkez?je történt. A tagországok, felismerve a közösségb?l nyerhet? vitathatatlan el?nyöket, kezdetben önként mondtak le szuverenitásuk egyes darabkáiról – mint a vámszedésr?l – a közösség javára, s nyitották meg t?kepiacaikat is egymásnak. Manapság már közpénzügyi ügyekben is van elvi egyezség (maastrichti kritériumok), bár ezeket éppen azok nem tartják be, akik az egyezséget összekalapálták. Nagy szuverenitástranszfer történt az unió javára, amikor a közösség megalkotta a közös pénzt, az eurót. A szuverenitástranszfer az unió javára rendben is lenne, amíg azt a tagországok egységesen vagy csak az államok egy csoportja egyhangúlag (mint az euró bevezetése) akarja. Manapság azonban már messze nem err?l van szó. A brüsszeli vízfej önérdek?vé vált agytrösztje – amely szervesen összen?tt a közösségen kívüli globális érdekl?dés? piaci szerepl?kkel és azok érdekeivel – nagyon megkedvelte a szuverenitástranszfer édes ízét, és esze ágában sincs bevárni, hogy az természetes keretekben, a kölcsönös el?nyök alapján folyjék, hanem maga kívánja vezényelni, maga kíván arról dönteni, hogy éppen melyik szuverenitáselemet óhajtja közösségi szintre emelni. Ez nem más, mint a brüsszeli jogosítványokon való önkényes túlterjeszkedés, szuverenitástolvajlás és annak sorozatos kísérletei. A tolvajlásnak ugyanis az a lényege, hogy amit er?szakkal kívánnak elvenni, ahhoz terhek kapcsolódnak, és nem közösségi szint? ellenszolgáltatás, mint a korábban elfogadott rendben. Közös szuverenitási szintre emeltük az Európai Unió küls? határainak védelmét, de egyben a nemzetállamokra bíztuk a határvédelmet közös véder? híján, miközben a bels? határokat már nem tekintjük a tagországok szuverenitása részének. Ennek számtalan el?nye van mindenki számára. Most az Európai Unió bürokratái err?l b?nösen megfeledkeztek, és éppen azokat ostorozzák, akik a szabályok szerint járnak el, védik a rájuk rótt határszakaszt, és küzdenek azért, hogy a bels? határok továbbra is átjárhatók legyenek. Vitatják azt is, hogy a nemzeti szuverenitás része lenne az, hogy a közösségen kívüli külföldiek közül egy tagállam kit fogad be, vagy befogad-e egyáltalán valakit, kivéve természetesen az uniós tagországok polgárait, holott ez mindenütt a nagyvilágban így m?ködik. Gondoljunk csak az etalon Egyesült Államokra, ahol a tartózkodást lehet?vé tev? zöldkártya megszerzése szinte b?vészmutatvány. Ennél is izgalmasabb, ha arra gondolunk, hogy mi történik, ha a mintademokrácia Izrael területére toppan be egy hívatlan migráns.

Még azt is vitatják, hogy ebben az ügyben népszavazás tartható, mert szerintük az ellenkezik az Európai Unió joganyagával. Megkérdezném, hogy melyik uniós jogszabály vagy közösségi szint? egyezmény rendelkezik arról, hogy a tagországok szuverenitásának darabkáit ellenszolgáltatás nélkül és a megraboltak ellenére az uniós vízfej

kényére-kedvére lophatja. Nagyon kell vigyázni, mert sorozatban követik egymást a „betörésünkre” irányuló, vagyis a szuverenitásrablási kísérletek. Hovatovább arról is szó van, hogy a szuverén országokat szívesen megfosztanák törvénykezési joguktól is. A lopakodó TTIP (Transzatlanti Kereskedelmi és Befektetési Partnerség) tervezete már kifejezetten ki kívánja venni a nemzetállami jogi hatáskörb?l a nemzetközi nagy cégek és az államok vitáit. A sunyi szuverenitáslopkodási folyamatot pedig addig folytatnák, amíg egy szép napon a nemzetállamok Európája helyett egy „szép birodalom” polgáraiként ébredünk. Eljött a nép ébredésének legf?bb ideje. Ezeket a sunyiságokat már nem lehet egyedül a képviseleti demokrácia (parlament, kormány) keretében sikerrel megoldani. Szükség van a nép, illetve a választók esetekhez kapcsolódó akaratnyilvánítására, s ezt a választók tudomására is kell hozni. Nagyon is érthet?, a b?rükön érezhet? érveléssel, mert csak akkor mozdulnak ki a karosszékb?l.

Boros Imre - www.magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu



Ajánló